

се харесала, той приелъ подаръ-ка и окачилъ на всички карловски бегове по единъ нишанъ.

Тогазъ по редъ дошли Калоферскитъ пързенци. Тѣ, като рая, едвамъ пристѣпвали отъ страхъ и въ едно сребърно блюдо поднесли на гостенина на своя владѣтель едно шаадетлеме, прошарено отъ кутретата на всички калоферци.

— Падишахъмъзънъ мусафири, чокъ яша! — проговори тихо калоферскитъ мухтаръ. Молимъ ти се, да приемешъ отъ насъ единъ мѣничкъ даръ — нашия Калоферски балканъ до снѣжния му връхъ, отъ който се гледа престолниятъ градъ на нѣкогашнитъ наши нескососни царе!

— Ха-ха-ха! — презивалъ се отъ смѣхъ на триножника си кьосетолала. — Чий е тоя балканъ, бе българино?

Мухтарътъ се объркалъ.

— Кажи, синко, — подзелъ милостиво и шахътъ: — чий е този балканъ?

— Е, че, балканътъ си е Божи балканъ! — смѣнкалъ мухтарътъ.

— А бе проклетнико! — крѣсналъ лалата; бива ли да се дарява кому да било Божата стока?

Шахътъ пакъ се размѣлъ отъ душа, но защото му се харесалъ много и Калоферскитъ балканъ, той приелъ подаръка и изпратилъ мухтара, като му окачилъ единъ нишанъ на гърдитъ. А кьосетолала си припѣлъ отъ люлката си:

— Шахъмъ-бабаджъмъ, земай си ти подаръка, биръ да е Божата

стока: — какво сж сто прѣчки, че било и на Божия грѣбъ?

На тия думи вече не се усмихналъ шахътъ, а само хвърлилъ изкриво погледъ на лалата. После предъ трона пристѣпила прегърбена баба, паднала на колѣне и поднесла на свѣтлия гостъ една мѣничка тапия — тапията на едничката ѝ розова градина: подарява я жената на персийския шахъ, подарява я отъ върноподанически чувства къмъ господаря на господаритъ — Султана.

Лалата плясналъ рѣце и така се размѣлъ, че онѣмѣли всички. После викналъ:

— Шахъмъ, едвамъ сега се увѣрихъ, че и нашата гяурска вѣра не е била толкова глупава, колкото я мислятъ правовѣрнитъ.

— Че може ли гяурска вѣра да не е глупава, лала?

— Не е глупава, шахъмъ, защото въ нашия законъ пише: който има малко, ще му се земе, а който има много, ще му се даде...

Шахътъ изгледалъ пакъ накриво лалата, извадилъ единъ елмазъ, съ който могли да се купятъ много гюлеви градини, подарилъ го на бабата и ѝ казалъ:

— Върви, стара, да разправяшъ по свѣта, че моята лала и неговата вѣра сж глупави!

— За такъвъ елмазъ, — смѣнкалъ лалата подъ носъ, — азъ бихъ викалъ, дорде умра, че всичкитъ хора и всичкитъ вѣри сж...